

GRATIS VOORPUBLICATIE

MARIELLE DE VISSCHER

SCelta

Blijf op de hoogte met de Scelta Publishing Nieuwsbrief!

Ga hiervoor naar www.sceltapublishing.com

of volg ons via social media:

www.facebook.com/sceltapublishing;

www.twitter.com/UitgScelta;

www.instagram.com/sceltapublishing

en ontvang regelmatig informatie over de nieuwste titels, blijf op de hoogte van speciale aanbiedingen en kortingsacties en maak kans op fantastische prijzen!

CHICKLIT

MARIELLE DE VISSCHER

© 2016 Scelta Publishing
© 2015 Marielle de Visscher

Omslagbeeld: Carmen Ploeg
Omslag- en opmaakontwerp: Carmen Ploeg
Tekstredactie: Carmen Ploeg

Eerste druk, mei 2016

ISBN 978-94-91884-41-2
NUR 343

WWW.SCELTAPUBLISHING.COM

WWW.MARIELLEDEVISSCHER.NL

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

IK ZIE JE

IK VIND JE GRAPPIG

IK HEB JE GEMIST

IK VIND JE SEXY

IK HEB JE LIEF

IK JOU OOK

1

‘Ik kan het niet, Jess!’ roep ik voor de derde keer door de telefoon. ‘Wil jij het niet voor me doen?’

‘Sofie, dit ga je niet menen, hè?! Ik wil je best helpen maar je gaat echt zelf dat telefoontje plegen.’

Met een diepe zucht laat ik mezelf op de bank vallen. Vanaf hier heb ik het beste zicht op die lange, lege muur. ‘Alsjeblieft, Jess?’ probeer ik nog met een snikkend piepstemmetje. ‘Ik vind hem zó mooi. En jij wilt toch ook niet dat ik door een klunzig telefoontje mijn droomkast moet laten gaan?’

Om de lange lege muur in de huiskamer van mijn nieuwe flat op te vullen ben ik op zoek gegaan naar een hele grote boekenkast. Ik had de hoop al bijna opgegeven, maar op een saaie zondagmiddag verscheen er op een veilingsite ineens een afbeelding van mijn perfecte kast op het scherm van mijn laptop. De hele week heb ik naar het plaatje zitten staren terwijl ik moed aan het verzamelen was om contact op te nemen met de verkoper.

‘Soof, als jij niet belt dan belt er helemaal niemand en kun je sowieso fluiten naar die *finishing touch* voor je mooie huisje!’ zegt Jess wijs als altijd. ‘En anders doe je het morgen.’

Verbaasd haal ik mijn telefoon van mijn oor en met een opgetrokken wenkbrauw kijk ik naar het scherm. ‘Morgen?’

‘Ja, als je aan het werk bent. Of ga je me nu vertellen dat je al die telefoontjes ook eerst met je baas oefent? Je moet me toch eens uitleggen waarom het telefoneren op je werk je totaal geen moeite kost. Op je werk doe je de hele dag niets

anders dan bellen - waar je volgens mij ook eens wat aan moet gaan doen, want je bent veel meer waard dan een beetje de telefoniste uithangen.'

'Dat is heel wat anders, Jess.' Als ik nu naast haar op de bank zou zitten dan weet ik zeker dat ze me verbaasd aan zou kijken. 'Die telefoontjes op het werk zijn functioneel. Die mensen hebben iets van mij nodig, ze willen mijn hulp. Maar nu heb ik iets van die ander nodig, dat is nogal een verschil, hoor!'

'Ik wist niet dat je boos werd,' doorbreekt Jess de stilte die ik pas in de gaten krijg als er weer gepraat wordt.

'Nu ik erover nadenk is het eigenlijk precies hetzelfde. Om die telefoontjes te kunnen beantwoorden heb ik ook jaren moeten studeren.' In mijn oor klinkt gegriinnik.

'Kom op, we oefenen het nog één keer en dan ga je bellen.'

Ik ken Jess al vanaf de eerste klas van de middelbare school. Ze is inmiddels drie jaar getrouwd met Bart en twee jaar geleden is hun eerste zoon geboren. Jess is maar een jaartje ouder dan ik, toch voelt ze echt als een oudere zus. Waar ik vaak impulsief op mijn gevoel af ga weet Jess over alles een weloverwogen beslissing te nemen. Ik kan alles bij haar kwijt en als ik me even rot voel, zoek ik haar op.

In onze studententijd leerde ik op verjaardagen de medestudenten van Jess kennen: Marjolein en Lieke. Jess bleef mijn allerbeste vriendin, maar al snel vormden we met zijn vieren een hecht clubje. Sinds er kinderen in de levens van mijn vriendinnen zijn, zie ik Marjolein en Lieke alleen nog maar op feestjes. Eigenlijk is dat al zo sinds er serieuze vriendjes in het spel zijn.

Met een laatste snelle blik op mijn telefoon controleer ik nog even of ik het juiste nummer heb overgenomen van de advertentie. Dezelfde cijfers staan in precies dezelfde volgorde op het scherm en met één veeg geef ik mijn telefoon opdracht om het nummer te bellen.

De telefoon gaat over. Het duurt even voordat er opgenomen wordt, waardoor ik nog extra tijd heb om mijn zegje nogmaals in mijn hoofd te herhalen. Ik ben echt geen kluns als het gaat om het leggen van contacten, maar het voeren van telefoongesprekken is nog nooit mijn sterkste kant geweest. Sterker nog: het zweet breekt me uit als ik het punt bereik dat ik echt niet meer onder het voeren van een telefoongesprek uit kom. Elke keer toets ik met klamme handen het nummer in en hoor ik de telefoon overgaan met mijn hart in mijn keel. Als er opgenomen wordt begin ik stotterend het gesprek en dat gaat zo door totdat ik opgehangen heb. Om het nog maar niet te hebben over het inspreken van een voicemailbericht. Andersom vind ik die voicemailberichten trouwens wel de beste uitvinding ooit. Zodra ik hoor dat ik zelf gebeld word laat ik hem net zolang overgaan totdat hij overspringt op de voicemail. Na het afluisteren van dat bericht kan ik dan zelf beslissen of ik terugbel. En als ik de moed bij elkaar weet te verzamelen om het wel te doen, kan ik me er in ieder geval een heel klein beetje op voorbereiden.

En nu weet ik niet eens of ik een man of een vrouw aan de telefoon krijg. A. Schoenmakers staat er bij de advertentie.

‘Ja?’ klinkt er ineens in mijn oor. Het is een schorre, donkere stem.

‘Hallo, met Sofie,’ weet ik zonder stotteren over mijn lippen te krijgen.

‘Ja?’ wordt er op een ongeïnteresseerde, vragende toon herhaald.

‘Hoi, ik eh...’ Hier hebben Jess en ik niet op geoefend. Even voel ik me uit het veld geslagen doordat degene aan de andere kant blijkbaar niet van plan is het gesprek met me aan te gaan.

Mijn billen schuif ik naar achteren tegen de rugleuning van de stoel zodat ik weer wat rechterop zit. Mijn schouders trek ik naar achteren en ik schraap mijn keel. ‘Ik zag uw advertentie op het internet en ik vroeg me af of u de kast nog heeft.’ Zo. Dat ging soepel. Wat zal Jess trots op me zijn.

‘Pardon?’ klinkt er boos in mijn oor.

Door zijn reactie voel ik me weer een beetje ineen zakken. ‘De kast?’ probeer ik nog voorzichtig, maar het is al te laat... De hoge toontjes volgen elkaar in een rap tempo op. Opgelicht.

Een paar seconden blijf ik verbijsterd naar de telefoon in mijn hand kijken. Als ik mezelf weer bij elkaar heb weten te rapen kijk ik weer naar de advertentie op het computerscherm. Mijn ogen dwalen nog een keer over de cijfers van het telefoonnummer. Op het scherm van mijn telefoon kijk ik naar de gespreksgeschiedenis met bovenaan het laatste gebelde nummer. Ik herhaal de cijfers nog eens in mijn hoofd en zie dan dat het toch mis is gegaan. Met een diepe zucht van opluchting verander ik het laatste cijfer in een vier en met knikkende knieën probeer ik het nog een keer.

‘Met Aron,’ hoor ik. Aron, denk ik bij mezelf. Aron Schoenmakers. ‘Hallo?’

‘Oh... eh... hoi,’ stamel ik, ‘met Sofie.’

‘Hoi, Sofie.’ Aan de andere kant klinkt een opgewekte, lage mannenstem.

‘Ik eh...’ stotter ik verder, ‘ik zag uw advertentie op internet.’ Van mijn vooraf ingestudeerde riedeltje is nu niks meer over, ‘van de kast,’ voeg ik er voor de zekerheid nog aan toe.

‘Oh, ja...’ hij verwacht duidelijk een ander telefoontje. Ik hoor aan zijn stem dat hij even moet omschakelen, ‘de kast.’

‘Heb je die nog?’ Van mijn welopgevoede ‘u’ is nu niks meer over, maar ergens heb ik het gevoel dat deze Aron niet veel ouder is dan ik.

‘Ja, die heb ik nog.’

Ik doe een klein vreugdedansje op mijn stoel. ‘Kan ik een keer komen kijken?’

‘Natuurlijk, even kijken wanneer dat het beste uitkomt.’

In mijn hoofd bladerend door mijn agenda ga ik de dagen na die Aron noemt. Zaterdag lijkt de beste optie te zijn en we spreken een tijdstip af dat voor ons allebei goed uitkomt.

‘Oké, tot zaterdag!’

‘Misschien is dat handig?’ hoor ik nog als ik de telefoon al van mijn oor af heb.

‘Sorry, ik eh... Je viel even weg.’

‘Zal ik je het adres nog even geven?’

‘Oh ja, dat lijkt me inderdaad wel handig.’

In de keuken vind ik een pen waarmee ik het adres op de achterkant van een opengescheurde enveloppe krabbel. Ik schuif het meteen onder een magneetje op het memobord, ik zie het mezelf anders zo met het oud papier weggooien.

Na het eten bij mijn ouders zoek ik op de tablet van mijn vader naar de juiste advertentie. ‘Gereserveerd’, staat er nu bij. Elke keer als ik de kast zie vind ik hem nog mooier dan de keer daarvoor. Op sommige plekken schijnt er wat donker hout door de witte lak, waardoor de kast er wat verweerd uitziet. Langs de brede randen is er een smal randje uit het hout geslepen en er leunt een smalle ladder tegen de bovenkant van

de kast die, volgens de advertentie, makkelijk over de hele breedte heen en weer te schuiven is.

‘Dit is hem,’ zeg ik als ik de tablet omdraai om de foto’s aan mijn ouders en broer te laten zien. Ik voel een glimlach van oor tot oor. Ik ben écht heel blij met deze kast. Natuurlijk moet ik er nog voor zien te zorgen dat ik hem voor een schappelijk prijsje in mijn woonkamer krijg, maar toch. Alleen al het idee dat ik deze kast gevonden heb maakt me blij.

‘Heb je wel naar de prijs gekeken?’ vraagt mijn vader, die zelf altijd het liefste voor een ouderwets dubbeltje op de eerste rij zit. Als het gaat om de inrichting van een huis dan zal dat met mijn smaak niet lukken. In mijn oude flatje heb ik genoeg genomen met de vloerbedekking die de vorige bewoners hadden gelegd, maar deze keer wilde ik het helemaal naar mijn smaak inrichten. Ik ging op zoek naar een laminaatvloer waarop de stempels in het hout stonden gedrukt. Alleen een verduisterend rolgordijn op mijn slaapkamer was niet genoeg. Er moesten ook nog mooie, grijsgroene gordijnen komen die perfect zouden matchen bij de ornamenten op het behang. Met mijn meubels kan ik nog een tijdje vooruit, maar om het toch een beetje als nieuw te laten voelen heb ik een godsvermogen geïnvesteerd in de details. Samen met Jess heb ik de meubelboulevard afgestruind naar de leukste en fleurigste vaasjes, kussentjes en kandelaren. En toen Jess me er op wees dat een laminaatvloer echt wel wat kouder is dan vloerbedekking in de huiskamer, ben ik ook nog op zoek gegaan naar een crèmekleurig, hoogpolig tapijt dat perfect past bij mijn donkerbruine bank. Om het niet helemaal een kleurenexplosie te laten worden, heb ik de muren wit geschilderd.

‘Ik kan toch altijd proberen er nog wat van af te krijgen?’

‘Proberen, ja,’ snauwt mijn vader, wetende dat afdingen niet mijn sterkste kant is.

‘Daar heb ik zo mijn eigen manieren voor, pap.’ Waarmee ik wil wijzen op mijn tactiek om ongeïnteresseerd weg te lopen als het niet lukt om wat van de prijs af te krijgen. Tot nu toe is het me op die manier nog elke keer gelukt om niet meer te betalen dan dat ik van tevoren met mezelf heb afgesproken. Maar blijkbaar wordt deze opmerking nu anders opgevat.

Verschrikt kijkt mijn moeder me aan. Ik kan er soms ontzettend van genieten om mijn ouders met mijn dubbelzinnige opmerkingen in het ongewisse te laten. Mijn vader reageert niet, wat niet betekent dat hij vindt dat hij er niks meer over hoeft te zeggen voordat ik naar huis ga. Aan zijn gezicht zie ik dat hij heel hard aan het denken is hoe hij dit het meest succesvol aan kan pakken.

‘Wat gaaf!’ roept Lotte, mijn mogelijk aanstaande schoonzus.

Al vanaf het moment dat mijn broer zijn vriendin een paar jaar geleden voorstelde wist ik dat ze mijn beste vriendin nooit zou worden. Maar wat betreft smaak zitten we toch aardig op één lijn. Ik kan best begrijpen wat ze in mijn broer ziet, al is het voor mij wat moeilijk om hem los te zien van het stiekeme joch dat zijn kleine zusje voor zijn karretje spande als hij weer wat had uitgespookt. Pas in mijn puberjaren begon me op te vallen hoe mijn vriendinnen naar hem keken.

Maar gelukkig hoeft zij mijn vriendin ook niet te zijn. Zolang Thomas gelukkig met haar is vind ik het goed. Op avonden als deze lijkt dat ook echt het geval te zijn. Ze kunnen niet van elkaar afblijven en ze vullen elkaars zinnen perfect aan. Op dat soort momenten lijken ze alleen maar verliefder op elkaar te worden.

Meestal vraag ik om een teiltje, maar ik merk dat mijn afgunst steeds meer plaats begint te maken voor een soort van jaloezie. Een gezonde dosis, heb ik met mezelf afgesproken.

Thomas zet zijn lege koffiekopje op de salontafel en hij legt zijn hand op de knie van Lotte. ‘Zullen we gaan?’ In paniek kijk ik naar hem, maar hij ziet mijn blik niet. Doet hij dat echt? Laat hij me hier echt met onze ouders alleen? Terwijl hij weet dat de prijzendiscussie van een paar minuten geleden echt nog wel hervat gaat worden?

‘Nu al?’ probeer ik.

‘Ja,’ antwoordt Thomas, ‘er komt een mooie film op tv.’ Oeps, die opmerking was niet zo handig van hem.

‘Die kunnen jullie hier toch ook kijken?’ vraagt mijn moeder die er altijd veel moeite voor doet om het hele gezin bij elkaar te hebben. ‘Ik heb wel weer eens zin in een gezellig filmavondje.’

In paniek wisselt Thomas een blik met Lotte. ‘Ik moet morgen vroeg op,’ zegt Lotte dan.

Zei ze dat echt? Kon ze echt niks beters verzinnen dan dat? Waarschijnlijk hebben ze al afgesproken om vroeg naar huis te gaan voordat ze hier vanavond een stap binnen hebben gezet. Niet omdat zij zo nodig de volgende ochtend vroeg op moet. Nee, ik ken mijn broer ondertussen iets langer dan vandaag. Aan de blik in hun ogen te zien hebben ze nog hele andere plannen voor vanavond.

Maar helaas... Ze menen het echt. Nog voordat ik het in de gaten heb staat Thomas op en haalt hij in de gang hun jassen van de kapstok. Als ze zichzelf met sjaals en mutsen onherkenbaar hebben gemaakt, nemen we afscheid.

‘Doei, hè, zusje,’ hij geeft me een stomp tegen mijn arm, ‘Als je hulp nodig hebt dan hoor ik het wel,’ vervolgt hij terwijl hij naar de foto’s op de tablet wijst.

‘Luister Sofie,’ begint mijn vader als hij weer op zijn vaste plek zit, ‘je moet het natuurlijk helemaal zelf weten, maar is het niet beter als je er toch nog even over nadenkt?’

Ik zucht, houden dit soort discussies nou nooit op? ‘Maak je nou niet zo druk, pap! Ik weet wat ik doe, je kent me toch?’

‘Daarom juist,’ hoor ik uit zijn mond glippen.

Ik schrik. Hij ook.

‘Sorry?’ ik wil natuurlijk graag weten wat hij met die opmerking bedoelt, maar eerst wil ik zeker weten dat ik het goed gehoord heb.

‘Laat nou maar,’ probeert mijn moeder de boel te sussen.

‘Echt niet! Wat bedoel je, pap?’

‘Je bent soms zo...’ probeert hij terwijl hij me niet aan durft te kijken. Praten is in ons gezin nooit onze sterkste kant geweest.

‘Zo, wát?’ vraag ik geïrriteerd.

‘Je bent soms zo impulsief.’

‘Met kleine dingen, ja.’ Ik kan weleens drie paar schoenen kopen in een week, of een nieuwe fiets zonder handremmen en versnellingen, omdat dat er gewoon leuker uitziet. En oké... De reden dat ik pas verhuisd ben is omdat het uitzicht me beter bevalt. ‘Maar niet met dit soort dingen. Ik heb genoeg gespaard en naar deze kast ben ik al heel erg lang op zoek.’

Mijn vader haalt zijn schouders op waarop ik ook besluit mijn mond te houden. Wat uniek is, want meestal strijden we net zo lang tegen elkaar tot mijn vader zeker weet dat hij gelijk heeft. Wat dat betreft lijkt ik wel een beetje op hem, ik geef natuurlijk niet zomaar toe.

‘Kijken kan toch geen kwaad?’ probeert mijn moeder opnieuw.

‘Ik ga naar huis,’ zeg ik als ik de laatste slok van mijn thee heb doorgeslikt. Om de gemoederen wat te sussen voel ik de behoefte om er een reden aan toe te voegen, door te zeggen dat ik moe ben en morgen ook vroeg op moet, of zo. Maar ik doe het niet. Laat maar even zo.

Met bevroren vingers steek ik de sleutel in het slot van de zware voordeur. Ik duw de deur open en even twijfel ik om met de lift te gaan, maar loop toch de trap op naar de tweede verdieping. Op de galerij kom ik mijn buurman van een paar deuren verder tegen.

‘Hoi, bevalt het je hier een beetje, in je nieuwe huisje?’

‘Ja hoor, bedankt,’ antwoord ik vriendelijk, maar ik voel geen behoefte om een praatje te maken en loop stug door. Als ik bij mijn voordeur kom maak ik de deur open, loop ik de koude hal in en gooi ik de deur weer achter me dicht. Ik hang mijn jas aan de kapstok en stel de verwarming in op twintig graden.

Als ik de woonkamer in loop, kijk ik tevreden rond. Het is me goed gelukt om er een gezellig huisje van te maken, maar bij de lange lege muur blijft mijn blik hangen. Ik zou blij moeten zijn met de mogelijk nieuwe opvulling voor die muur, maar ik merk dat de discussie met mijn vader de pret wel heeft weten te drukken. Ik mag dan misschien impulsief zijn, maar ook erg beïnvloedbaar: met hun kritische vragen en opmerkingen weten mijn ouders me altijd aan het twijfelen te brengen. Niet alleen mijn ouders, trouwens. Ineens komt er een leeg gevoel in me op en ik bedenk me hoe fijn het zou zijn als er iemand was die me zou verdedigen. Iemand met wie ik dit soort discussies nog eens kon bespreken, waarna hij me dan – terecht of niet – gelijk zou kunnen geven en een geruststellende arm om me heen zou slaan.

Mijn afgetrapte All Stars schop ik uit en ik loop naar de keuken om de waterkoker aan te zetten. In een keukenkastje zoek ik alvast naar de grootste mok. Shit, waar is die mok gebleven? Als ik de vaatwasser opentrek zie ik dat hij daar nog vies in staat te zijn. Ik ga weer rechtop staan en stoot met een rotgang mijn hoofd tegen de punt van het kastdeurtje dat ik open had laten staan. Au! Shit! Terwijl ik het kastdeurtje voor van alles en nog wat uitmaak, wrijf ik met mijn hand over de zere plek boven op mijn hoofd. Snel pak ik een andere mok uit het kastje en voor er nog meer ongelukken gebeuren doe ik het deurtje vlug dicht. Uit de oude houten kast pak ik de theedoos en als ik de doos openmaak, ruikt het meteen naar thuis. De mix van geuren van verschillende theesoorten geven me een geruststellend gevoel, en na een diepe zucht lukt het me om de woorden van mijn vader even van me af te zetten.

Met de kop thee in mijn ene hand en de afstandsbediening van de televisie in de andere, zoek ik naar de film waar Thomas het over had. Ik ga zitten op de veel te grote bank voor mij alleen, trek mijn benen tegen me aan op de bank en geniet nog even van deze vrije avond voordat morgen weer een nieuwe, drukke werkweek begint.

Alles in Sofie's leven lijkt op orde: lieve vrienden, een goede baan, een nieuw huisje en zelfs een perfecte inloopkast. Maar door alle verliefde stelletjes en gelukkige gezinnetjes om haar heen verlangt Sofie als *last single girl* steeds meer naar dat wat er in haar leven ontbreekt: iemand om dit alles mee te delen.

Het enige waarvan Sofie's hart nu sneller gaat kloppen, is het te plagen telefoontje naar de verkoper van haar droomboekenkast.

Totdat ze deze verkoper ontmoet en haar hart nog veel meer te verduren krijgt.

WWW.SCELTAPUBLISHING.COM

ISBN 978-94-91884-41-2

9 789491 884412